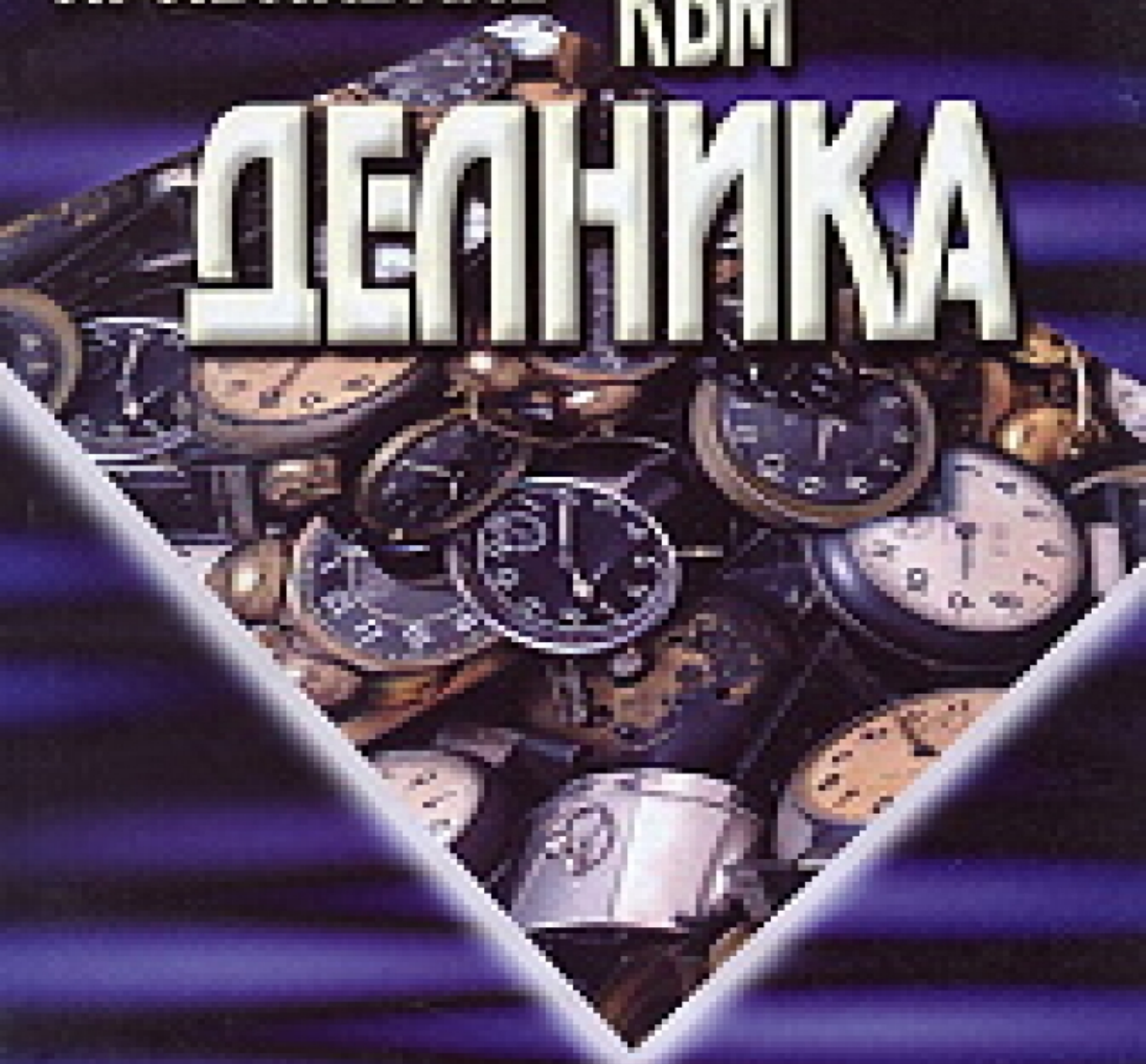

БОЯН БОЙЧЕВ

ПРИВИКВАНЕ КЪМ

ДЕЛНИКА

ИЗД. «ХРИСТО БОТЕВ»

БОЯН БОЙЧЕВ
ПРИВИКВАНЕ КЪМ ДЕЛНИКА

chitanka.info

УСЕЩАНЕ

*Аз виждам свят, различен свят,
Който сега в светлина се облича,
Нежно небе, засмени цветя,
Красив е светът, когато обичаш.*

*Аз виждам жена, любима жена,
Която променя света във очите,
Зов на душа, сетивата звънят,
Единствената жена, която обичам.*

*Аз чувствам любов, свята любов,
Като безкрайна, непозната Вселена,
Разцъфтява ден, светът е нов,
Единствената любов и вяра родена.*

*Аз усещам свят, мой свят,
В който жена и любов създават
Най-трудната, най-нужна мечта,
Най-прекрасния свят, на който се радвам.*
юли 2000 г.

ПРЕДНАЧЕРТАНИЕ

*Луната — почти пълнолуние.
Нощ. И лунна пътека.
Шепот. Аз и ти. Среброструние.
Песента на всички морета.*

*Пътека от лунно сребро.
Сребърно разлюляно пространство.
Обичам те. Светло. До гроб.
Обичам те в магическо тайнство.*

*Морето. Брегът. Чакам те.
Хвърлям монета. Да се върнем
Заедно по пътеката, по телепатия
Да останем сакрално прегърнати.*

*Една звезда се откачи от небето,
Потърси лунния хоризонт
И начертала наша пътека,
Озарява черния небосклон.*

*Морето шепне приказки.
Сребърно разлюляно сияние.
Нали чрез смъртта си звездите
Сбъдват съкровени желания.*

*Всичко е писано. Предначертано.
Някъде там, на пътеката
Двамата тръгваме. Рамо до рамо
Под благослова на всички морета.*

11–12.06.2000 г.

Несебър

ЕДИНСТВЕНОСТ

*В живота обикновено така се получава —
Много играем,
Надалече пътуваме,
Непрестанно мечтаем,
Често се влюбваме,
И пак се върти вечното колело.*

*Но в живота обикновено накрая остава
Едно детство,
Една Родина,
Една мечта,
Една любов,
И всичко спира на числото Едно.*

*Защото има
Само един
Живот.*

май 1999 г.

ПРОЛЕТ

*В живота обикновено така се получава —
Много играем,
Надалече пътуваме,
Непрестанно мечтаем,
Често се влюбваме,
И пак се върти вечното колело.*

*Но в живота обикновено накрая остава
Едно детство,
Една Родина,
Една мечта,
Една любов,
И всичко спира на числото Едно.*

*Защото има
Само един
Живот.*

22.03.2000 г.

РАЗГОВОР С ВОЛОДЯ ВИСОЦКИ

*Вървим по ръба, по края,
Володя, с теб, брат, без страх,
Само че ти достигна безкрая,
А пък аз, засега, не успях.*

*Звездата на твоята цигара
Примига, вика натам,
По пътя — зван на китара —
Всяка вечер поемам аз сам.*

*Нищо не е както трябва
В нашия объркан свят,
Лошото е — това именно радва,
Всичко загубихме свято.*

*Да пеем ли? Отново ги няма
Нашите най-верни приятели,
Най-любимите жени пак ги няма...
Как да пеем, последни приятелю?*

*Нахално звъни мобифона
В отегчена от злато ръка,
Нашата телефонистка икона
Нима е уволнена сега?*

*Нима върховете са други?
Молят да останем при тях.
Възкръсваме в своята лудост,
На Хамлет в ироничния смях.*

Отдавна е празна колибата —

Онзи романтичен палат,
Ограби златната рибка
Живота, мечтите ни, брат.

Вечер е вече, Володя, вечер е,
Душите ни кой ще спаси?
Музата за път е облечена,
Чака я жълто такси.

Нека срещнат гърдите куришума —
И аз мразя да стрелят отзад!
Не се късат сребърни струни,
Пак сребърни струни звънят!

Не, не конете, а хората бягат
И ни водят пияни към края,
Но запеем ли стиховете, тогава
Ще ни изгонят, Володя, и от рая!

август 1999 г.

ИЗНЕВЯРА

*Изневериха ми всички бивши любовници,
Аз пък изневерих на всички бъдещи,
Пропаднах в мрака, в думите лъжещи,
Приех лесната роля да съм виновен.*

*Нелогични закони диктува светът —
Любовта е моята законна съпруга,
И когато тя си отиде при друго,
Ще ѝ изневеря само веднъж със смъртта.*
декември 1999 г.

ЧАСОВНИКЪТ

*Затихва тъжното махало,
Тревожно закъсняват часовете,
Изтрит от мътно огледало
Образът без плът снове.*

*Ударите странно се взривяват,
Стрелките паяк ги опле,
Миг върху картината остава,
Часовникът преди да спре.*

*Всичко времето лекува,
Дори и закъснели часове —
Махалото когато забуксува,
Когато най-внезапно спре.*
март 2000 г.

НОЩ

*Къде съм тръгнал в тази нощ?
Къде съм тръгнал? Стъклен студ.
Всички пътища са пусти нощем,
Загубили картина, звук.*

*Кому съм нужен в тази нощ?
Кому съм нужен? Две длани,
Две горещи устни. И още...
Спомени, размити очертания.*

*Нощта е нощ. В своя свят
Привично се завръща всеки.
Аз закъснях. От студ горят
Пространствата и нощните пътеки.*

*Кой ли ме очаква в тази нощ?
Не ме очакват... Тогава накъде?
Небето в звездната си кошница
Посоките, посоките краде.*

*Къде ли ме очакват в тази нощ?
Досадно сънен тротоарът,
Нощта в сатенената нощница
Предлага своя смъртен чар.*

*Нощта е нощ. По своя път
Предначертан си тръгва всеки.
И аз си тръгвам. Този път
Нощта обикна ме навеки.*

март 2000 г.

СЛЕД СПЕКТАКЪЛА

*Повдигам завесата на мрака,
Лунно забулена е сцената,
Свършва и последния спектакъл,
Ето, разотива се Вселената.*

*Ето, празен е салонът,
Скрито ехото аплодисменто,
В топлината на заемния балтон
Сподирят ме иронично луминесцентите.*

*Стъпките — строшени орехи —
Изнервят нощта огладняваща,
С нея пак се преборих
За лъч светлина опрощаваща.*

*Капките вещаят буря,
Пустеят разрязаните вени,
След ехо от стъпките чула,
Ето, разбягва се Вселената.*

*Актьорите не излизат на бис,
Без репетиция е този спектакъл,
Поглеждам празния афиш,
Останал е само мракът.*

юли 1999 г.

ПРАЗНИЧНО

*Какво даваш ми, време,
Какво ли нахално отнемаш?
Прескачам чертата и ранени
Дните страхливо се сменят.*

*Къде ли очакваш ме, утре,
Внезапната среща със делника.
Празник ли — буре барутно,
Понеделникът гони понеделник.*

*Подредих ли всички картини
В средновековието на живота?
Странното е — още ме има,
А това не е никак просто.*
22.07.1999 г.

БЕЗПЪТИЦА

*Стопиха се отлитащи фарове,
Замлъкнаха последните стъпки,
Гласове се разтвориха в нищото.*

*Това време е вече излишно,
Внезапно счупва се пътят,
Не е Венеция, бедни лодкарю!*

*Очите не свикват със мрака,
Думите като атомна бомба —
На кого да ги дам? Ще избухнат.*

*Дяволът свири туш за разтуха,
Край пътя — там е свободно —
Присядам и нищо не чакам.*

*Луната за минутка не мигна —
Опасни са закъснелите пътници,
В краката ми пропастта се разплиска.*

*Ехото за приятел ме иска...
Катастрофирах в безпътицата.
Животът за нищо не стигна.*

април-юни 1999 г.

ПОЛУНОЩ

*В тъмното — полулуна,
В улицата — полустъпки,
Полудуми, после — тишина,
Никой не продума: „Скъпи!“*

*Такава, евтина цената,
Полустраст, полу ме има,
Нощта къде ме подмята!
Любов, делена на половина...*

*Полуземя — полувърти се,
Сподирят ме полупредстави,
Студено е — пак ме втриса
Дъхът на нощната забрава.*

*Да, знам, че всичко свърши,
Какво да кажем — полунощ.*

*Само тази вещица кръвта
Огнено бушува още!...*
декември 1999 г.

ЕСЕННО

*Неуверен пристъпи студеният есенен дъжд,
Мълчалив и объркан, заваля и се разпръсна
По мрачните улици и потъна в тишината.*

*Неуверен напуснах топлата есенна къща,
Мълчалив и тъжен, тръгнах, възкръснах
В отчаяния и заглъхващ вопъл на душата.*

*Ето, че си тръгвам със студения есенен дъжд,
Безнадежден и уморен от всичко втръснало,
Невярващ в чезнеция лъч на светлината.*
октомври 1999 г.

ПО ПЪТЕКАТА НА ПОЕТА

*Аз страдам непрестанно и съм
радостен, защото ти ще дойдеш, аз
предчувствам.*

Ал.
Вутимски

*Никой никога няма да дойде...
Това е вечната участ, поете,
По тази земя самотен да бродиш
Вчера, днеска и утре. Навеки...*

*Земята ще сменя годишния ритъм,
Ражда се слънце, плющят ветрове,
Снегът изрисува мигове скрити,
Но ти ще си сам. Векове, векове...*

*Погубва, прозаично тъжен е делника,
Прозаично радостен — все едно е,
Но ти ще си онзи вечен отшелник
Във водовъртежа на съдби милионни.*

*Ласкаят почитатели, непознати, познати,
Неотменни спътници на трудната слава.
Но за тях оставаш наивен мечтател
И сам. Поете, това ти остава.*

Затова идват при теб и си тръгват,

Заради вечната участ да бъдеш различен,
Животът деня монотонно нагърбва,
А ти искаш да обичаш, да бъдеш обичан.

Десетки жени ще висят на шията,
Десетки устни твоите ще търсят,
Но ти ще обичаш онази, единствената,
Ще я връщаш, спомени ще възкръсват.

Ти искаш простори, ти искаш на воля.
Душата да литне към красивия бряг.
Ти страдаш жестоко, по-жестоко се молиш
И прекачваш самотен познатия праг.

Ти обичаш шепота тих на листата
И дъждът да свири радостни ноти.
Жалко, поете, оцвети си душата
С цветния шепот на скрити банкноти.

Тогава ще имаш всичко, поете,
Ще имаш даже своите сто грехове.
Сто на сто ще бъдеш обичан, но клети
Ще умрат най-накрая чистите стихове.

Света ли искаш, наивен, да промениш?
В това е твоята участ фатална,
Няма как, трябва сам да решиш,
Душата да пази вечната тайна.

Ако все пак погледнеш честно напред
И без корист напишеш поредния стих,
Това ще значи — ти си още поет
И думите са твоят вечен триптих.

Умориш ли се, друг след тебе ще дойде,
Фатална е твоята участ, поете,
неразбран и сам, друг пак ще броди

Вчера, днеска и утре. Навеки...
23.08.1999 г.

ПЪТУВАНЕ

*Загубих те. Завинаги. Това е.
Не съм изричал по-горчиви думи.
Прозвънват и последните трамваи,
Заглъхва всичко помежду ни.*

*Внезапно тръгна си. Това е.
Разрязват релсите света.
След тебе отшумя трамваят —
Животът светъл отлетя!*

*Забравен пътник съм. Това е.
Не знам дори защо се скри.
Къде отиваш с трамвая?
Не бих те гонил със такси!*

*Аз тръгвам. Пътник. Във нощта.
Все някога ще дойда. И пеша.
януари 2000 г.*

СНЯГ

*И най-белият сняг се топи.
Контрастът губи пропорции —
Чуках на онемели врати,
Оглеждах се в слепи прозорци.*

*Тръгвах в ранни зори,
Прибирах се в късна доба.
Сега отново вали.
Замръзвам. Снегът е прокоба.*
декември 1999 г.

ТИ СИ КЪШЕЙ ХЛЯБ...

*Ти си къшей хляб.
Аз съм кана с вино.
За да се нахраним,
За да се напием
Един със друг.
Е нужно да повярваме
Един на друг.*

*Сега сме мълчаливи,
Две мълчаливи риби,
В нас чувствата мълчат.
Хората нахранихме с мълва.
Но щом отново утре
Чувствата изригнат,
Ще се задавят хората*

*Или ще ходят
Гладни.
17.02.2000 г.*

ДУШЕВЕН АВТОПОРТРЕТ

На Ели

Душата ми плаче за сняг!

Ст.

Цанев

*Душата ми плаче за теб!
За теб измръзнала плаче.
В дни като бури свирепи
Само теб душата ми чака.
Има от теб единствено нужда,
Само теб отчаяно търси,
Сред думи и жестове чужди
Умира и отново възкръсва,
Търси, чака единствено теб,
В празната, изстинала къща
Да зърне по пътя отпред,
Прекрасна, как отново се връщаш.
Душата без тебе се дави
На живота на празното дъно —
Глътчица въздух ми трябва,
Студено е, тъжно и тъмно.
За теб душата ми плаче,
Ослепена от фалшиви посоки,
Търси те с вик на сираче —
Не бъди към нея жестока!*

Душата има своите закони,
Различни от законите земни.
Дори да се скита бездомна,
Обича ли, обича нетленно.
Плаче душата ми — вечер
Събличам ненужните думи,
Събличам ежедневните среци,
В които се чувствам изгубен
И чакам, само теб чакам.
В света уморен и нелеп
Не плаче, не плаче за сняг,
Душата ми плаче за теб!
февруари 2000 г.

ПОСВЕЩЕНИЕ

*Сцената е красива бутафория
С разноцветно променящ се фон,
И когато спрат прожекторите
Своя бяг,
И когато спре музиката
Своя танц,
Единствено тогава всичко
Става истинско.*

*Тогава душата ми е сцената
В огледалните простори на очите,
Тогава пулсът оцветява със
Своя бяг,
Тогава мислите озвучават със
Своя танц
Истинското и същественото,
Това, което ми е близко.*

24 май 2000 г.

ТЕЛЕГРАМА

*За мен не съществува този свят,
Дори за миг ако те няма,
Без теб съм увехнал тъжен цвят,
А дните — закъснели телеграми.*

*Защо е странен този свят?
Не вярваме, когато ни обичат,
Съмняваме се в цъфналия цвят,
В стари телеграми се обличаме.*

*Защо се храним в нищото с лъжи,
А истините сляпо ни обричат?
Като цвят откъснат ще кръжим,
Ако не ценим, когато ни обичат.*

*Ето, аз ти пращам нова телеграма:
Обичам те — една на този свят!*

май 2000 г.

ИМПРЕСИЯ

*Нима пак се скриха думите,
Звуците във тишина потънаха?
Навън — море. Снежинки плуват,
Земята светла ще осъмне.*

*Да останеш там във тъмнината,
Да гледаш мълком от прозореца,
А колко нежна е вълната,
И колко топъл твой кораб!*

*Какво са тези блокове сега?
Кораби? Причални пристани?
Красиво е. Море от сняг.
Маршрути с бели истини.*

*Не топят улични фенери,
Единствено те пазят буден,
Дървета в мрежи са оплели
Съня, да се завръщаш буден.*

*Куп философски обобщения
Изрича някой. Тишина.
Не, не е нужно. Време е...
Земята вече май заспа.*

декември 1999 г.

НА ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Преди те обичах —
Безумно.
Вдъхновено, възторжено, обожествено.
Нима те обичах
Прекалено много?
Обичах те като моя
Скъпа кристална чаша.
Беше ме страх
Случайно
Да не те счупя, изгубя
Или откраднат.

Но прочитайки буквара
На времето
Разбрах, че съм те обичал
Наистина.

Днес също те обичам
Наистина!
Именно днес — в нощта на
Възкресение.

Сега те обичам —
Преосмислено.
Вдъхновено, страстно, но естествено.
От преди те обичам
Дори още повече, защото
Те обичам, както се обича
Любима жена.
Жената, с която
Бих вървял

*На пътя земен
До края. След него...*

*Обичам те на Възкресение.
30.04.2000 г.*

ДОБРО УТРО, МИЛА, АЗ ТЕ ОБИЧАМ!

*Добро утро, мила, аз те обичам!
Какво значение има за тебе това?
Да, денят няма да бъде различен
Нито за мене, нито за тебе, разбрах.*

*С неясни стъпки светлината пристига,
В очите поглежда, обещава ми ден,
И без надежда, все пак ѝ намирам,
Но какво, какво да обещаю от мен?*

*Освен, че и днес те обичам, и те търся
В разпилените стъпки на безброй гърбове,
С гласа ти, с очите, с чертите възкръсвам,
Но после да поема не знам накъде.*

*И странно мигом ме завърта денят,
Знам пътя към теб, но как ли да стигна?
Наоколо ми се струва — танцува светът,
Часовете прелиства в отворена книга.*

*И е написано там за любовта ми към теб,
Колко страници вече, имат ли брой?
Кой написа книга със сценарий нелеп,
В която, май, Не съм чакан герой?*

*На тебе, изглежда, любов не ти стига,
Не то трябва вяност и доброта.
За какво ти е страст? И закрила?
Не съм твоят тип, това вече разбрах.*

Затова и си тръгвам от твоя свят,

*Свят измислен — в заблуди живеи!
Писна ми — случайно не съм непознат,
Не съм нито болен, нито злодей.*

*Знаеш ли, нека от утре не ми пука,
Щом искаш да бъде, тогава — добре.
Ще отворя очи, ако имам сполука
И без жал ще оставя любовта да умре.*

Добро утро, мила, аз те обичам!...
декември 1999 г.

ОБРЕЧЕНОСТ

*Да се събуждам с думите: „Обичам те!“
И вечер да заспивам с тях,
Денят на тебе да обричам,
Да те жадувам във нощта.*

*За тези думи ли ще бъда съден?
Нима са чувствата вина?
Да скитам сам, да съм пропъден,
Свой дом да не открия по света.*

*Един без друг ще се изгубим,
Попаднали в смълчаната гора,
Ветровете на хорските заблуди
Ще ни разпръснат, ще ни разделят.*

*Един към друг ако ли тръгнем,
Чудеса ще станат, чудеса!
Птици две — ще се прегърнем,
Ще литнат светли небеса!*

*Съди ме. Затова, че те обичам,
За непростимия ми вечен грях,
Да се събуждам с думите: „Обичам те!“
И вечер да заспивам с тях!*

08.03.2000 г.

ОЧАКВАНЕ

Угасвам без теб.
Бавно, но ден след ден.
Безнадежден, уморен,
Във пиратски вертеп
Животът блуден запива.
И морето ме разпилява,
А ветровете — забравят.
Скрива се... Заспивам.
Не мога без теб.
Не мога, ти не разбра ли?
Нашата любов излиза
Навякла най-бялата риза
По плажа на Вечния залив
И с тихия шепот на пясък
Моли се, гледа нататък,
Очаква да блеснат платната,
Присяда сама и ни чака.
Не мога без теб.
Ако те нямаше, щях да те измисля,
С поглед да те пресъздам,
Живот с целувка да ти дам,
Любовта и просторите плиснали.
Разгулни години вървях
Към теб, без даже да зная.
Сля двете пътеки безкрая,
Но пак сме сами, разделени от страх.
Не мога без теб.
Не мога, ти не разбра ли?
Да те чакам, да тръгна,
Да те срещна, да се върна,
Застива кръвта на кристали.

Във пиратски вертеп
Със живота блуден запивам.
Пиянски дуел. Кого ще убие?
Угасвам без теб.
юни 1999 г.

ПО МЛЕЧНИЯ ПЪТ

*И тази нощ скитам по Млечния път
Загубен в космоса на тъжни възприятия,
Покрай мен звезди и планети вървят,
Примигат, трепкат, вървят наобратно.*

*А аз искам да върна времето назад,
Но има в живота неща невъзможни,
Затова ли търся илюзорния свят
И Млечния път със стъпки тревожа?*

*Знам, наивно е. Но вечни са пространствата,
Макар заключени в собствени орбити.
Космосът е един. Безкраен и тайнствен.
Необясним. Безпощаден. Горд към гордите.*

*Звездният дъжд заваля и роди
Стъпките, за да пулсира вечен светът,
Аз нали ти подарих две шепи звезди,
Но сега разбрах — и Млечния път.*

есента на 1999 г.

ПОСОКИ

*Някой запечата небето
С размазано жълто петно,
Подредих си пак битието —
Затворник с условен живот.*

*Получавам поредна присъда —
С утринта да отворя очи,
Тази нощ пак надлъзвам
Тишината, а тя си мълчи.*

*Улици изкуствено осветени
От презареждащите слънца,
Всички ние сме тленни,
Навред разпилени зрънца.*

*Всички ние сме пръснати
По посоките на света.
Не разбираме — и да търсим,
Обречени сме на век самота.*

*Навярно късно е вече —
Погледнах полунощния час,
Думите мракът облече,
Безмълвен тръгвам си аз.*

*Загубил всички посоки,
Къде ще стигна — не знам.
Вечерта е такава самотна
И аз пак прибирам се сам.*

юли 1999 г.

СТЪПКИ

*Слънчевия кислород отново се забива
В причудливите йероглифи край очите,
И нажеженото кълбо за миг изригва
Да ме прогони по земята като скитник.*

*Огледала по улици — забравени от снощи,
Кратък спомен от умирация дъжд,
Стъпките ги пръсват — очакват ли все още
В тях да се огледа един самотен мъж?*

*И отново пламва разтопено лято,
Стъпките се гонят жарки в утринта,
Но аз пропадам в призрачното блато
И цветовете ярки губят красота.*

*Накъде да тръгна — не намирам сили,
Какво като живее и пламти света?
Стъпките се гонят — в себе си са скрили
Заглъхваща илюзия от моята следа...*

август 1999 г.

ПОСЛЕСЛОВ

*Питаш, защо ли не съм радостен?
Защо в очите ми дебне тъгата?
Защо се стопи в миг светлината
И самотата ме облича тъй яростно?*

*Защо ли? Мимолетна е радостта,
Тъгата е човешката същност,
И светлината контрастно възкръсва
В нас доживотната самота.*

*Усмихни се, за миг ще съм радостен.
Ще се стаи в очите тъгата,
Ще има може би миг светлината
И самотата ще изревнува яростно.*
17.09.1999 г.

ПРИСЪСТВИЕ В ТИШИНАТА

*А колко е страшна тишината!
Напрегната, озъбена, дебнеща,
Потъваща в бархета на тъмнината.*

*Спомен от нечие присъствие,
Предизвестие за нещо тегнещо,
Заложен годежен пръстен.*

*Постепенно свиквам с тишината,
С нейната натрапчива музика,
С мълчаливата самоирония на душата.*

*Проскързва ли моята сянка,
Превърнала ме в своя илюзия,
В прозорец, в картинна рамка?*

*Тишината сграбчва в обятия.
Настанява се в мозъчните катакомби
Отчайващо събудената апатия.*

*Колко е безнадеждна тишината!
Надеждата е във взривена бомба,
Разкъсала бархета на тъмнината.*
есента на 1999 г.

ПРИВИКВАНЕ КЪМ ДЕЛНИКА

*Налага се да привиквам към делника,
Към неговия разнороден ритъм,
Към нестройната игра на гласовете.
Крещящата самозабрава на цветовете
Разнася ме, разпръсва, помита...
Животът ми подава билетче
За лунапарк — измамното щастие,
Незабравимите мигове — плащайте,
Получавайте и не искайте ресто!*

*Трудно привиквам към делника,
Трудно е да направя компромис,
Най-страшния компромис — със себе си,
С любовта, с мечтите... Поредното
Лутане между посоките на полюсите.
Търся да реша уравнението на делника
С неразгадаемата формула на битието.
Страхувам се от неизвестното, което
Превръща ме в работохолик-безделник.*

*Как да привикна към делника?
Да се оглеждам в обърнатия образ
На неговите изкривени огледала?
Всеки път ли фаталната кабала
Ще ме връща в бруталната проза?
Сърцето ми — отчаяният непослушник
Ще се успокои ли, от обич лишено?
Душата ми — тази вечна мишена —
Целете се, стреляйте, не пропускайте!*

Не мога да привикна към делника.

Да, тишината умира в брътвежите му.
Аз предпочитам гибелната музика!
Предпочитам несбъднатите илюзии,
Любовния шепот на надеждите.
Не, не мога. Знам, че не е лесно
Пътуването срещу хълма на заблудите,
Защото пътуването не е лудост,
Щом вътрешният кантар е в равновесие.

Не трябва да привикваме към делника.
Нямаме право, не чувате ли?
Привикването е смърт, агония.
Нямаме правото на компромиси,
На бавна екзекуция на чувствата.
Не разбирате ли? Може и да успеем
Да повярваме във вятърните мелници,
Не и да се приспособяваме към делника!
Не! Иначе се самозалъгваме, че живеем!

януари 2000 г.

РАЗСТРЕЛ

*И аз крещях години —
цяла вечност...
Долавях, че и другите крещят*
Н.
Вапцаров

*Всяка вечер към поредния разстрел.
Ден след ден. Години. И назад.
Вървим. Светлината в празния тунел.
Взривена в канонадата на залпа.*

*И пак крещим. Години. Вечност.
Отпиваме от всекидневната горчилка.
Или мълчим? Загубили човечност.
Безропотно. Поглъщаща мътилка.*

*Живеем ли? Кога, къде и как?
Къде ще ни спасят от смърт куршумите?
Как върху сърцето ще поникне мак?
Кога ще ни разстрелят мълчаливо думите?*

*Бедността пълзи от грозната си сянка.
Храни се гладът в очите ни тревожни.
Просящите молят. Времето без рамка.
Ражда се смъртта в обятна бездуховност.*

Нима завинаги ще бъдем обречени?

*Убийците са тук. В нас е светлината.
В очите. В риза, в бялата облечена.
В огледалната усмивка на дулата.*

*Всяка вечер. Години. И назад.
Яростно крещи отново отчаяние.
Тишината — само миг до залпа.
Разстрелът е живот. Мълчание.
11.11.1999 г.*

ДО УТРЕ

На Цветелина

*Не, не се отчайвай, когато
Гръб ти обърне съдбата,
Ако за миг се скрие звездата
И властно сграбчи те мракът.*

*Не, не се отказвай, когато
Тръгне слънцето наобратно,
Когато закъснее внезапно
Денят. Не се предавай, когато*

*От упор потърсят сърцето
Враговете — деца на нощта,
Не плачи, не моли за пощада,
Разстреляй ги с поглед в лицето.*

*Не умирай, ако денят превали
И свечеряят всички дървета,
Ако хоризонта счупи небето
И завият сиви мъгли.*

*Обида ли загорчи — не мълчи!
В ръце се вземи и тръгни,
Отново, отново тръгни,
Когато най-много боли!*

Не се спирай. Да спреш е фатално.
Гладен ли си — тръгни гладен,
Жаден ли си — тръгни жаден,
Надеждата е в последния залък.

Не, не се отчайвай, а вярвай
И отново поемай напред!
Следвай само твоята пътека,
За да се научиш да побеждаваш.

Ако ли инак запулсира животът
И раздадеш и последните сили,
Намери лечебното биле
За миг за да върнеш живота.

Защото утре, знам, утре
В нощта пак ще има звезди.
Денят ще е слънчев. Но нали
Трябва да дочакаме утре!
февруари 2000 г.

НЕ СЪМ ЗАТВОРЕНА СТРАНИЦА...

На чичо ми Белчо

*Не съм затворена страница,
Не съм и отворен кръг,
Връщам се — вечния странник,
Неочакван и този път.*

*Не съм затворена страница!
Кой каза, че бил съм такъв?
Поставям в тежката раница
Мисли, изранени до кръв.*

*Не съм затворена страница,
В кръга върти се светът.
Дните са отровени пияници
За кой ли път, за кой ли път?*

*Не съм затворена страница.
Не се отказвам, тръгвам на път.
Все някога прочитаем важното,
Когато се затвори кръгът.*

*Не съм затворена страница,
Няма никога да бъда такъв,
Прескачам забранените граници,
Делящи проклятието да съм пръв.
пролетта на 2000 г.*

ДОСТОЙНА СЛЕДА

На дядо ми Бойчо

*В днешния ден на объркани стойности,
На мъртъв идеен стремеж,
Най-трудно е да живееш достойно,
Достойно да гледаш напред.*

*Най-трудното е достойно да крачиш
Сред разпънати идеали на кръст,
Мислите да са чисти, прозрачни
Пред бездуховния ръст.*

*Най-трудното е да не свеждаш очи
И с прошка за отминали грешки
Пред бесните хули да не мълчиш,
Най-жестоко е да живееш човешки.*

*Мозайката е грозно разместена,
Мишената е нашата гръд,
Щом присъдата да си честен
Ни отвеща директно на смърт.*
пролетта на 2000 г.

НОЩНИ ПЕПЕРУДИ

*Нощта е разноцветна, разнолика,
Черна мозайка от стъкло,
По която светлините припкат,
Нощта — виенско колело.*

*Въртят се нощни пеперуди,
С мен, с теб, с някой друг,
Лесни, временни заблуди,
Без имена, без чувства и без звук.*

*Нощта е черна музика,
Копелето от бордеите на Бруклин.
И пошла чалга. И илюзия.
Тела на разпродаващи се кукли.*

*Танцуват нощни пеперуди,
Ти, тя или пък друга.
Коя къде ще се събуди
От илюзиите отрезвяла грубо?*

*И отърсила красивия прашец
В мъртвата забрава на сумрака,
Като загубен в светлото молец
Нощта отново ще дочака.*

*Ще изиграе и поредния си коз,
Без имена, без спомени дори,
А душата ѝ ще е досаден гост
В дискотека „Тридесет и три“.*

На тридесет и три разпънаха Христос.

март 2000 г.

ПРЕГРЕШЕНИЕ

*Тя легеше на плажа като икона
И мъжете безнадеждно се молеха
Болни. А жените им гонеха
Напразно погледите свободни.*

*Като руса икона. Недостижима,
Уверена в погубващата сила
На греховната красота. И скрила
Не една молитвена мъжка мечта.*

*А мъжете тръгваха на война...
Мъжете равняваха погледите
По нея. В очилата се оглеждаха
Между желанието и съвестта.*

*Мъжете нарушаваха устава
На правилата на семеен живот
И воюваха за забранения плод,
Макар да знаеха, че е глупаво.*

*Че довечера ще бъдат наказани
С крясъци, скандали, мълчание
И ще смутолевят признание,
Че са станали вярващи. Случайно.*

*Те прегрешаваха и пак се молеха
На своята икона. А тя легеше
В ореола на слънцето и не можеше
Да опрости погледите, но не ги гонеше.*

А мъжете... Те щяха да тръгнат

*Заедно със своите напълняващи жени.
С делника. Но иконата щеше да ги смуги
И за опрощение на мислите при нея щяха да се
върнат.*

13.08.1999 г.

Поморие

ТЪГА

*Тъга. Толкова вечна тъга.
Защо ми е тъжно — не зная.
Отплувам по вечна река,
По вечна река към безкрая.*

*Тъжно, тихо е в мойта душа,
Дърветата скланят корони,
Подир думи от тишина
Реката пенлива ме гони.*

*Реката пенлива ме чака,
Покрай мен тъгата снове,
Някъде птица проплака —
Вечния плач през векове.*

*И е тъжна малката стая
От вода, земя и небе,
Някъде се разлива безкрая,
Където тъгата снове.*

*Където тъгата ме вика
И търси мойта ръка,
Превърна във вечна обител
Тъгата тази река.*

*Прегърбени тъжни мостове,
Бреговете ме следват с очи,
Отплуващи пристани — просто
Тъгата нежно мълчи.*

Тъжно протяга се залезът,

*Бреговете закрива с ръце,
Безмълвен и тих — пази ме
От тежкото здрачно небе.*

*Затрептяват бакърени блясъци,
Къде ли ще стигна — не зная,
Брегове от срутени пясъци
И тъжна река към безкрая.*

*Ако не беше тази тъга
Бих достигнал сигурно рая,
Но отплувам по вечна река,
По вечна река към безкрая.*
04.09.1999 г.

АКО СЕ ВЪРНЕШ

*Не се връщай.
Не се връщай повече при мен.
Така няма да зная, че съм роден,
Няма да вярвам в смисъла на живота
И за мечтите че е отпусната квота.*

*Не се връщай.
Да не повярвам, че любовта е взаимност.
Да не помисля, че щастието е постижимо
И да си нужен не е просто понятие.
Да не бързам че някъде ме очакват.*

*Не се връщай.
Няма да знам, че красота съществува
И доброта няма така да жадувам,
Ще забравя, че има разтърсваща страст,
Че над чувствата никой няма власт.*

*Не се връщай.
Така няма да искам да те целувам,
Да те желая и да се любим,
Не се връщай нежно да ме прегърнеш,
Не се опитвай света в рай да превърнеш.*

*Но пък от друга страна,
Ако се върнеш...*

12.06.1999 г.

МОРСКО СТИХОТВОРЕНИЕ

*Вятърът ли те нарисува, красива, върху вълнолома,
Морето ли те пресъздаде като вълните волна,
Очите ли ме гледат, като слънца са блеснали,
Пясъкът ли ми нашепва, нежна, името ти песен?*

*И ето, аз ги галя, аз прегръщам вълните разпенени,
И аз ги целувам страстно с устните солени,
Защото там някъде и някога вечното море
Те е целувало за миг и пази още спомена за теб.*

*На вълнолома се разтварям в безкрайната стихия,
Да бъдем двамата можехме, да бъдем ние...
Най-светлите мечти разбиват се с вълните
И пръскат се по камъните делнични мъниста.*

*Има жарки брегове, има блеснало море,
Има всичко. Жестокото е, че те няма теб.
Вълните връщат се обратно. Пак при моите мисли
В безнадеждна самота. Липсваш ми, как ми
липсваш...*

*август 1999 г.
Поморие*

АЗ МОЖЕ БИ ТИ КАЗАХ...

*Аз може би всичко ти казах,
А може би не съвсем,
Нахално отново навлязох
В живота на новия ден.*

*Аз може би нямам представа
Докога ще живея така —
Една топлина ми остава,
Топлината на твоята ръка.*

*Аз може би всичко ти дадох,
А ти пък си всичко за мен,
Ще ти дам каквото забравих,
Ти ми дай поне още ден.*

*Аз може би някъде сбърках,
Или ти погрешно реши,
Спасителен остров потърсих
Отново при теб, разбери.*

*Аз може би всичко ти казах,
Но отново оловният ден
Щом теб за миг забелязах
Превърна се в златен за мен.*

*Аз може би всичко ти казах,
Не, не всичко, не съвсем...
Обичам те..., това остава
За теб, за новия ден.*

февруари 2000 г.

ДЪЖД

Навън вали, вали, вали,
Стена от дъжд.
Излизам аз, излизаи ти
Да се срещнем в дъжда.
Тръгвам аз, тръгваи ти,
Тръгва този дъжд.
Пак се търсим — ти и аз,
Загубени в дъжда.
Над нас вали, вали, вали,
Пелена от дъжд.
Протягам аз, протягаи ти
Ръце в дъжда
Един към друг, един до друг,
Събрани в капка дъжд.
Един съм друг, един на друг —
Обичам те в дъжда.
Стеле се над нас воал,
Воал от дъжд.
Двама от дъжда сме скрити
С воала на дъжда.
Ти и аз, ти и аз
Сред звезден дъжд.
Дъждовна срутена стена,
Възкръсваме в дъжда.
Океан от разпилени пръски,
Събрани в този дъжд.
И ще тръгнем вече заедно,
Когато спре дъжда
Със спомена във нас
За падналия дъжд.
Заедно, нали, нали, нали,

*По следите на дъжда?
Двама скрити под воала,
Нашият воал от дъжд.
май-юни 2000 г.*

НЕ МИ ТРЯБВА НИЩО

*Не ми трябва слънце,
Когато имам очите ти.
Не ми трябва земя,
Когато имам ръцете ти.
Не ми трябва вода,
Когато имам устните ти.
Не ми трябва небе,
Когато имам лицето ти.
Не ми трябва ден,
Когато имам теб.
Забравям за времето,
Когато чувам гласа ти
А нощта на косите ти
Нашепва, че съществуваши.*

*Но ми трябва всичко —
Трябва ми целия свят,
За да го подаря на теб.*

Защото съществуваши ти.
май 2000 г.

МОЛБА

*Аз моля тихо вятъра —
Моят стар приятел,
Който, тичайки, ще изпревари
Всички писма, срещи и разговори,
Да те помоли да ми простиш,
Че те обичам толкова много,
Да ми повярваш. Нали
Знаеш, че без тебе не мога.
Вятърът докосва рамото ми,
Възсяда слънцето и обещава.*

*Аз моля тихо морето —
Моят другар, за което
Аз знам, че е вечно
И което ме гледа отсреща
Да съхрани вечната ми любов
И всичко, посветено на теб,
И това, че този живот
искам да го изживея за теб.
А една немирна вълна
Прегърна слънцето и обеща.*
12.06.2000 г.
Несебър

ПРОЗОРЕЦЪТ

*Градът ме разпъва на хиляди посоки,
Загубен съм, задушавам се, избухва война,
Отварям прозорец, от който да скоча,
Да изчезна в очите на любимата жена.*
22.06.2000 г.

НЕОБХОДИМОСТ

*Сигурно можеш без мен,
Нали и без мен си живяла.
Не съм идеален. Но в стръмния ден
Повярвай, аз съм ново начало.*

*Може би мога без теб,
Но без теб боли и е чуждо.
Ти си ми нужна. И е нелепо
Любовта да стане илюзия.*

*Един без друг ли не можем?
Можем. Ще си останем сами.
Нима ще пропилееш възможност
В живота заедно да вървим?*

1 май 2000 г.

Издание:

Боян Бойчев. Привикване към делника

Българска, първо издание

Редактор: Лъчезар Еленков

Графично оформление: Никола Филипов

Издателска къща „Христо Ботев“, 2000

ISBN: 954-445-725-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.